

Jutlus Nõos P, 08.12.19 kell 11.00, II advent

Lektsioonid: Hb 10:35–39; Lk 12:35–40

Pihikõne: Mk 5:35–36

Jutlus: Js 35:3–6

Laulud: 6 (1–4); 5 (1–3, 4); 11 (1–4); 8 (1–12)

Kinnitage nõrku käsi ja tehke tugevaks komistavad põlved! Õelge neile, kel rahutu süda: Olge kindlad, ärge kartke! Vaata, teie Jumal! Kätemaks tuleb, teie Jumala karistus; tema ise tuleb ja päästab teid. Siis avanevad pimedate silmad ja kurtide kõrvad lähevad lahti. Siis hüppab jalutu otsekui hirv ja keeletu keel hõiskab, sest veed keevad üles kõrbes ja ojad nõmmemaal.

Teine adventipühapäev on, nagu esimenegi, traditsiooniliselt pühendatud Issanda tulemisele kõigi rahvaste jaoks. Ent kui esimesel adventipühapäeval mõeldi sellest tulemisest kui alandliku kuninga tulekust eeslisälu seljas, siis teisel adventipühapäeval on teemaks Issanda tulek kõigeväelisena. Kui Issand on öelnud, et ta tuleb, siis on loomulikult tarvis selleks valmis olla.

Kui mõnele riigile tuleb külla mõne teise maa president, siis valmistatakse ju selleks väga hoolikalt, eriti juhul, kui tegu on suure ja tähtsa riigi presidendiga, nagu nt USA. Põhjus, miks seda tehakse, on vist selles, et ei taheta kõrgele külalisele halba muljet jätta – kes teab, mida halb vastuvõtt veel poliitilises mõttes maksma võib minna!

Ent kui juba tähtsa poliitiku tulekuks püütakse end valmis seada, siis ammugi tuleks seda teha Jumala puhul. Kui tähtsa poliitiku puhul kasitakse kohad, kust külaline võib läbi sõita, minimeeritakse terrorioht ja hoolitsetakse, et külalist tervitamas oleks palju rahvast, siis Jumala tuleku juhiseid loemegi tänasest kirjakohest.

„Kinnitage nõrku käsi ja tehke tugevaks komistavad põlved!“, vahendab prohvet meile Jumala sõnu. Arvatavasti on siin mõeldud nende inimeste julgustamist, kelle lootus tulevikule on mingil põhjusel kadunud. Nt Ii 4:3j kirjeldatakse seda, kuidas väga mees Iiob oli enne oma õnnetusi tavatsenud kinnitada nõrku käsi ja tugevdada nõtkuvaid põlvi hea sõna abil. Tõenäoliselt siis lohutanud neid, kes olid lootuse kaotanud.

Kuidas saaksime meie kristlastena teisi sõnaga kinnitada? Selleks on ju suurepärane võimalus: meie käsutuses on Jumala sõna, millega peame püüdma probleeme lahendada! Vahel küll nimetatakse püüdu leevendada kellegi muresid Jumala sõna abil „Piibliga lajatamiseks“, kuid paremat võimalust pole. Inimlikke lohutussõnu tuleb muidugi ka kasutada – juba seetõttu, et meiegi soovime neid kuulda ja Jeesus käsib ju teha teisele seda, mida tahetakse, et endale tehakse –, kuid viimselt neist siiski ei piisa. Oma sõna on Jumal meile andnud selleks, et meid aidata, ja seda tuleb kasutada.

Sest mis paneb inimesi viimselt muretsema? See, et nende elu läheb valesti ja ootamatult võib tulla surm. Ent just Jumala sõnal, mis on kirjas Piiblis, on võime seda muret kaotada! Prohvet vahendab meie kirjakohas Jumala sõna: „Õelge neile, kel rahutu süda: Olge kindlad, ärge kartke! Vaata, teie Jumal!“ Kui me ütleme muretsejale, et ole kindel, ära karda, sest Jumal tuleb, siis ei pruugi ta kohe aru saada. Ent kui me ütleme talle, kes see Jumal on – nimelt Jeesus Kristus, kelle sünnipüha ju kõik õhtumaalased, sh eestlased jõulude ajal tähistavad –, siis saab ta kindlasti aru.

Siiski tekib küsimus, kas Jumal, kes tuleb, on „meie Jumal“, nagu prohvet ütleb, või võõras Jumal. Kui Jumal on „meie Jumal“, siis seisab Ta tulles meie eest, maksab kätte meie vaenlastele ja karistab neid. Kui aga Jumal on inimesele võõras, siis on inimene ise Jumala vaenlane ja vaenlane ka neile, kelle jaoks Jumal on „oma“.

Niisiis saame me Jumala sõnaga lohutada vaid neid, kes Jumalat tunnevad. Teisi, kes Teda ei tunne, ajab Jumala sõna veel rohkem kartma ja nende süda võib muutuda veelgi rahutumaks.

Siiski on see paratamatu. Sest see, kes Jumalat ei tunne, on tegelikult ju patu kütkeis – just nagu ollakse haiguse kütkeis. Haiguse ravi aga võib tihti olla haigele ebamugav ja võib muuta tema enesetunde esmalt hoopis halvemaks.

Kuid Jumala sõna – ja muidugi ka sakrament kui Jumala sõnaga seotud pühitsustoiming – on selleks, et muuta inimese olukorda kvalitatiivselt. Kui kasutada meditsiinilisi termineid, siis Jumala

sõna ei toimi mitte palliatiivselt, haigust vaid ajutiselt leevendades, vaid realselt, haiguskollet täielikult kõrvaldades.

Niisiis tuleb Issanda tulekuks valmistuda nii, et me püüame ravida inimeste südameid Jumala sõna ja – kui inimene sõna vastu võtab – ka sakramendi abil

Kui aga tõin ennist Issanda tuleku puhul võrdluse mõne presidendi tulekuga, siis on siin peale erinevuse Jumala ja inimese vahel veel üks oluline erinevus. Nimelt ei tea me aega, mil Issand tuleb. Kuid teise riigi presidendi tulek on vastavate kantseleide poolt juba ammu ja täpselt kokku lepitud.

Niisiis tuleb Issanda tulekuks olla valmis pidevalt. Justnagu ütles tänases altarist loetud evangeeliumi kirjakohas Jeesus: „Ka teie olge valmis, sest Inimese Poeg tuleb tunnil, mil te ei arvagi!”

Prohvet Jesaja nimetab oma kirjakohas veel kahte asja, mis juhtuvad siis, kui Issand tuleb. Need on haigete ja looduse tervenemine. Kui Issand tuleb, siis avanevad pimedate silmad, kurtide kõrvad ja keeletu keel ning jalutu hakkab kõndima. Samuti muutuvad seni viljakandmatud paigad looduses, nagu kõrb, veerikkaiks. Ja pärast loetud kirjakohta, paar salmi edasi mainitakse murdjate kiskjate puudumist seal, kus on valmistatud tee Issanda tulekuks.

Kas seda haigete tervenemist tuleks mõista sõna-sõnalt? Ma arvan küll. Sest inimeste ravimine Jumala sõnaga, millest ennist kõnelesin, toimub ju kogu aeg ka meie kaduvas maailmas. Inimesed kuulevad Jumala sõna, hakkavad Jumalasse uskuma ja nende süda saab patust puhtaks.

Kuid, nagu näeme enda ümber, ei kao füüsilised haigused ja vaevad mitte kuhugi. Ka see inimene, kelle süda pöördus Jumala poole, võib raskesti haigestuda, või siis kannatab ta terve elu mõne raske puude all, mida tervenemine Jumala sõna abil ju ei kõrvalda (ma jätan siinkohal vaatluse alt välja imelised tervenemised kristlikel tervendamiskoosolekuil, sest ma pole seal lihtsalt käinud ega teaks, mida kõnelen).

Ent kui selline haige inimene mõtleb peatsele Issanda tulekule, siis on tal ehk alati lootus paremale tulevikule. Ta mõtleb ehk nii: jah, siin elus ma olen puudega, ent kui minu süda on Jumala sõna poolt terveks ravitud, siis võin ma rahun oodata paremat tulevikku. Puudega inimesel, kellel pole lootust paremale tulevikule, võib tekkida meeleheide oma ebatäisväärtuslikust elust. Ent nt haige, kes lamas Jh 5 järgi Jeruusalemmas Betsata tiigi juures, oli juba 38 aastat haige olnud, kuid ootas siiski Jumala abi oma puude leevendamiseks. Sest kui Jumal on kord töötanud, et haiged Tema tülles tervevad, siis nii ka juhtub. Olgu meil usku!

Ja ka looduse tervenemist me ei näe, vaatamata sellele, et Issand Jeesus Kristus on surnud, üles tõusnud ja taeva läinud. Järelikult on kõik see veel ees. Paulus ütleb ju Rm 8:22: „Me ju teame, et kogu loodu ägab üheskoos sünnitusvaludes tänini.“ See, et on tormid ja tuuled, et kliima soojeneb ja liustikud sulavad, teisel jälle kuivatab põud veekogusid, on Jumala töötuse valguses loomulik. Veel vaid pisut aega – mille tegelikku pikkust teab küll vaid Jumal – peame me ootama Tema tulekuni. Ja me ei saa Jumalalt nõuda, et Ta garanteeriks meile siin elus hea äraolemise – suurepärase tervise ja kauni looduse meie ümber.

Siiski, millega saame arvestada, on lootus tulevikule. Paulus ütleb Rm 8:24: „Sest me oleme päästetud lootuses.“ Olgu hetkeolukord nii keeruline kui tahes, Jumala töötus paremale tulevikule jääb meile alati. Võib ka öelda, et praegu ravib Jumal meid oma sõna abil hingeliselt, kord aga ravib ta kogu loodu – ja meid sealhulgas – ka füüsiliselt.

Kas sellisest töötussõnast on meile meie eluks küll? Arvan, et jah. Aitab meid sellega rahulduda usk, mille Jumal meile annab. Oodakem siis usku ja oma usus Jumalat!

Aamen.